

[Lysholt Hansen.]

kunnet finde udvej for betaling. Må jeg have lov at sige til statsministeren, at vi husker et nøje samarbejde, vi havde i investeringsudvalget. Jeg spurgte om det i går, og jeg spørger igen i dag: når nu statsministeren ikke synes, der er perspektiv nok i vor politik, hvorfor bryder han så den linje, som vi var så svært enige om, at ministrene i henhold til det, som loven også lyder på, så hurtigt som muligt skulle komme til os i investeringsudvalget med deres planlægning? Jeg husker, at den forrige regering kom aldeles omgående, også inden investeringsplanerne kom frem her i tinget, og forelagde dem til drøftelse i investeringsudvalget. Det var 3 års planer, og man havde allerede da meddelt, at der ville komme perspektivplaner på lang sigt. Vi var altså virkelig indstillet på og allerede i gang med at arbejde for at lægge planer for en lang fremtid, men nu er det pludselig slut, nu har det ikke længere statsministerens interesse. Nu skal det holdes hemmeligt, og nu skal det altså være forbeholdt statsministeren og hans parti og regeringen alene at have en mulighed for at bedømme økonomisk baggrund og investeringsmuligheder. Det kan dog vist ikke være rimeligt, og jeg venter egentlig, at statsministeren vil sige et par ord om, hvorfor han ikke, så ivrig som han var førhen, har sørget for, at regeringspartierne forud for investeringsplanerne kom til os og sagde: sådan og sådan ligger mulighederne, så vi også kunne være med til at lægge en linje for de kommende investeringer i fortsættelse af det arbejde, den forrige regering lagde til rette, og som den nuværende altså bygger videre på.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Må jeg allerførst sige til hr. Per Hækkerup, at det, jeg sagde om samarbejdet, var, at det gik bedst for socialdemokratiet, og det er jo da i hvert fald en kendsgerning.

Må jeg sige til hr. Lysholt Hansen: det er sandelig regeringens agt at komme og drøfte investeringsplanerne med udvalget, selvfølgelig er det det, og jeg skønner, at vi allerede midt i januar har mulighed for at komme og begynde disse drøftelser.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg vil gerne sige til hr. Per Hækkerup: der er

intet i den aftale om, at kommunerne var villige til at træde til, hvis det brød sammen for staten. Da det brød sammen for staten i februar, var det kommunerne, vi først handlede med, og som erklærede, at de kunne ikke på daværende tidspunkt gennemføre det pr. 1. januar 1969, fordi da var aftalen og deres eget standpunkt frafaldet, fordi regeringen, den daværende regering, havde sikret sig en planlægning, hvorefter kommunerne ikke skulle foretage opkrævningen, og på det tidspunkt mente de ikke længere, de kunne påtage sig at være et reservenet, og var det altså heller ikke i den aftale. Aftalen var imod kommunernes ønske, men de bøjede sig for den, fordi den daværende regering ønskede en statsadministration og en statsopkrævning af kildeskatten, et system, som jeg også selv mener er rigtigt, men et system, som altså ikke kunne træde i kraft 1. januar 1969. Skulle hr. Per Hækkerup have en anden overbevisning, ja, så kan jeg formentlig ikke overbevise ham. Tro kan som bekendt flytte bjerge, men min tro kan ikke flytte bjerget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

I skrivelse af dags dato meddeler indenrigsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændringer i forskellige lovbestemmelser som følge af ændringerne i den kommunale styrelseslovgivning.

I skrivelse af dags dato meddeler justitsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om konkurs m. v. (Konkursordenen),

forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om fortrinsret i tilfælde af konkurs m. v.,